

חזירייבלות, היפופוטם וגוש־שומנים ומה בין מסורת יפאנית עתיקת־יומין? ★ סינית קטנה ומטריפה במחלקת המיטות ★ הבלונדית המתרוצצת במיגרש הכדורגל

ישראל וקולומביה. כדורגל הוא מענפי־הספורט הפחות אהובים עלי, ולכן אני מסביר את העובדה שצפיתי במישחק הנ"ל עד תומו בכך שאולי לא היה לי עם מי לעשות משהו אחר.

טוב, אז ישבתי, כמו כל העם, מול המירקע, ומה, בעצם, ראיתי?

ראיתי 20 שחקנים של שתי קבוצות יריבות משחקים יחד נגד השוער הממוד הוה, בני גינצבורג. 10 שחקנים קולומביים מנסים בכל מחיר להבקיע לבוני שער, 10 אחרים, לבושים תכלת־לבן, עושים כל מה שרק אפשר לעלות על הדעת כדי להפריע לו, להסתיר לו, להטעות אותו ולשגע לו את השכל. ואני סברתי לתומי שחוקי־המישחק הם אחרים ושי 11 שחקנים משחקים נגד 11 אחרים. והשופט הצרפתי הוה, שכולם אומרים שהיה נהדר והגון וכו', לא ראה מה קורה שם?

צפיתי במישחק הזה בפליאה רבה. לא הבנתי, למשל, למה המיגרש צריך היה להיות כל־כך גדול. בפירושה היה די בחצי

כדורגלן ואלדרמה הבלונדית בעלת השפם

מיגרש, שהרי המישחק כולו התקיים תמיד בחצי הקרוב לשער שלנו. אז אולי יקחו את זה ראשי פיפ"א בחשבון, ובמישחקים שישראל משתתפת בהם יארגנו חצי מיגרש, ויהיו הרבה פחות הוצאות (אני אהיה מועמד לפרס־ייעול כלשהו).

דבר נוסף שלא הבנתי זה למה לא ראו המארגנים לתעסוקה כלשהי לשוער הקולומבי, ובמקום שיגרש שעה וחצי כביצים, תלת לו לסרוג כמה כובעי־גרב או לעשות משהו מועיל אחר לאומה. זה די עגום מבחינתו לראות כל הזמן את הטוסיקים של השחקנים ממרחק 50 מטר, בלי כל סיכוי שמישהו יתקרב אליו כדי להעיר אותו.

צופים שהם גם עיוור־יצבעים, שלא יכלו להבחין בצבעים של מדי־הנבחרות, היו בטוחים שהשחקן הוה, סיני, שייר לקבוצה היריבה, כי כל בעיטה שלו היתה מסירה מרויאת לרגליהם של החלוצים מקולומביה, ובשם כל העם שם אנו מודים לו.

עוד דבר שלא היה כל־כך ברור לי הוא מה בדיוק עשתה שם הבלונדית בעלת התלתלים מהניבחרת הקולומביית, שהתרר צצה על המיגרש כאילו הוא שלה, ואיך זה שאף אחר לא אמר לה שרק גברים משחקים הפעם. גם השפם הוה שהיא צימחה נורא לא התאים לה.

אני פונה כאן בקריאה נרגשת לשחקני הנבחרת שלנו. אולי לא חשבתם על זה, אבל אתם מייצגים לא רק את המדינה כולה ואת הנשיא וכו', אתם בפירוש מייצגים גם אותי! אז בחייכם, תתחילו לשחק כדורגל!

במרכז מיסחרי זה שוכן המוסד הקרוי CONRANS — תנות־ענק המשתרעת על שני מיפלים לרהיטים, כלי־בית, אביזרי אמבט וגן ושאר מתנות. מאות אנשים פוקדים מדי יום את התנות הזאת, חלקם לצורך קניות וחלקם לצורך השראה.

לפני שבועות אחרים טיילתי לי להנאתי בחנות גדולה זו, וכמוכן שהגנתי גם למחלקת־המיטות בקומה השניה. בעוד אני משוטט בין המיטות, צדה את עיני ואטוטה סינית מקסימה בעלת כובע מצחיק כזה, שהחלה לטפס על אחת המיטות, כשהיא משמיעה ציחקוקי־עליונות קולניים.

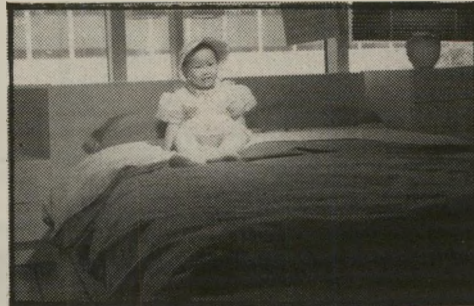
תוך שניות הצטופפו סביב המיטה עשרות צופים מוקסמים, שעקבו אחרי תעלולי הזאטוטה, שנראתה כאילו נולדה להיות באור־הזרקורים.

לא רחוק משם עמדה אמה של הקטנה, שהיתה כולה בגובה של המיטה וברחוב של כורסא. היא נראתה הרבה פחות משגעת מהילדה שלה (אני מקווה שהקטנה תהיה רומה לאבא שלה, ובשום אופן לא לאמה).

מצאתי את עצמי עומד ובוהה במראה המרנין, וכועס על עצמי שאין לי מצלמה להנציח את הקסם הסיני הזה. פתאום שמתי לב שלידי עומד תייר יפאני, שנראה כמו באטטה של מצלמות. היו תלויות עליו לפחות 16 מצלמות, זומים ועוד שלל אביזרים, והנ"ל עמד כשפיו פעור (רק יפאנים מסוגלים לפעור פה כך שזה נראה כמו חור שחור בחלל), כשהוא המום מהקטנה.

שמעתי איך הקול שלי יוצא משליטתי, ופונה אל ערימת־המצלמות הזאת ואומר לה: "אל תעמוד כמו אידיוט, צלם את זה!"

זה כנראה החזיר אותו למציאות, והוא החל מצלם ללא

הסינית הקטנה במיטה הזוגית שתהיה דומה לאבא

הפסק. הוא צילם אולי 100 תמונות. שמעתי את עצמי מוסיף חטא על פשע ואומר לו: "אולי תשלח לי כמה תמונות?" ודוחף לו פתק עם הכתובת שלי בתל־אביב.

היה לי ברור שהיפאני הוה, אם ישלח לי משהו זה יהיה מעטפת־נפץ, שהרי העלבתי אותו וכו'.

שכחתי מהעניין, אולם לפני ימים אחרים הגיע אלי מיכתב מיפאן ובו תמונות של הילדה הסינית שגנבה את ההצגה מהרהיטים של CONRANS. (תודה לך ירד יפאני על התמודדות).

חשבתי לעצמי שחוצפה ישראלית בתוספת מישמעת יפאנית יכולה להגיע רחוק!

בארנוקיה — קולומביה

חצי מיגרש יותר מדי

אני עדיין המום מהעובדה שצפיתי במישחק־כדורגל שלם, מתחילתו ועד סופו, וכוונתי כמוכן למישחק שבין נבחרות

מוקיו

קרב הליליפוטים

תהרגו אותי אם אני מבין מהו סוד קיסמו המיסתורי של הספורט המודר הזה, שמקורו ביפאן: התגוששות הסומו. יצא לי לראות, יחד עם כל העם, את הסידרה הבריטית על תורת הסומו, ואפילו היא לא עזרה לי להבין איך אפשר לקרוא לספורט הזה אמנות. נכון שהסומו הוא חלק מהמסורת היפאנית המפוארת ועתיקת־היומין, ושיש בו מיסטיקה וטיכ־סיות רתית מרשימה, ושהיפאנים מתייחסים אליה כרצינות רבה ומעניקים כבוד־אלילים לנוטלים בו חלק.

אבל בשטח. מה יש לנו בעצם? קבוצה של אנשים מכוערים עד זוועה, שכל אחד מהם נראה כמו התאומה הסיאמית הפחות־מוצלחת של מים פינג, עם פרוורה מורה של ילדה מוגבלת מרומניה. אנשים בעלי גופות ענקיים, מחרידים ורוטטים, שלא מחייכים כלל (הם בטח מחייכים רק כשהם קוראים מודעות־אבל על הקולגות שלהם).

ואו, על בימת־חירם קטנה ועגולה, עומד חזירייבלות אחד כפווה מאימת מול היפופוטם אחר, גם הוא כפווה מאימת, ואחרי כמה שניות, כשהם עומדים גוש־שומנים מול גוש־שומנים, הם מתנפלים זה על זה ומתחילים להרוץ, כשהמטרה היא להפיל מישהו לחימר, או להרוץ אותו מחוץ ליורה

לוחמי הסומו בפעולה

500 ק"ג הודף את 600 ק"ג והיפך

העגולה. לא תמיד זה ששוקל 600 ק"ג מצליח להרוץ את הריק השני, השוקל 500 ק"ג. לעיתים זה להיפך, והקל יותר מצליח להרוץ את הכבד יותר.

כל מהלומה שגוף כזה חוסף, גם אם אינה מצליחה להזיז אותו מילימטר, מצליחה להרעיד לו את השומנים למשך רקות ארוכות, והמראה בהחלט לא מרנין־נפש.

נראה שבאמת צריך להיות יותר יפאני מיפאני כדי לראות בעניין הוה משהו אסתטי או משהו אמנותי.

ככלל, אני גם הרום מהקטע הוה, כשהם מרימים רגל ונראים כמו פילים קטנים שנורא רוצים לעשות פיפי. נראה לי שהאמנות, כמו הפורנוגרפיה, גם היא עניין של גיאוגרפיה.

ניו־יורק

סינית קטנה

במיטה גדולה

אין מה לעשות. האימרה הידועה, שילדים גונבים את ההצגה, היא נכונה לחלוטין, ואין זה משנה ממי או ממה הם גונבים אותה — משחקנים, מרקדנים, מנאקיות, או מסתם רהיטים, אפילו.

מעשה שהיה כך היה. בניו־יורק, בשררות לקסינגטון, בין רחובות 53 ו־54, שוכן בניין CITICORP, מיבנה מתכתי מיוחד, המתנשא לגובה רב. הוא נבנה כומנו על־פי עיקרון סולארי, כך שאנרגיית־השמש מפעילה את מערכות־ההשמל בכניו, וכל מיני שטיקים סופר־מורדרנים.

קומת־הקרקע וקומת־הביניים הם מרכז מיסחרי נעים למדי, ובו מיסעדות, חנויות ובתי־קפה.